

Eindexamentijd

Vandaag ontplofte Facebook met foto's van juichende tieners, blij vastgehouden diploma's en vooral met berichten van trotse moeders.
Het was eindexamentijd.

Eerst begreep ik niet waarom onmiddellijk een gevoel van melancholie en zelfs van eenzaamheid over me kwam...
Toen ik boodschappen haalde en al die uitgestoken vlaggen zag, wist ik het wel.
Dat mijn jongste kind slaagde is alweer jaren geleden dus de melancholie van "Wat gaat de tijd toch snel" verklaarde ik snel.
Eenzaamheid is het niet voor de hand liggende, maar voor velen sluimerende, gevoel dat er óók is bij het zien van al die bungelende tassen.

Het is zout in de wonde voor alle Proud Women die geen (klein)kinderen (meer) hebben om een eindexamen mee te beleven en dat heel graag wel hadden gedaan.
Het is dat eenzame gevoel van leegte, teleurstelling en frustratie voor alle moeders die misschien nog wel harder hebben geploeterd, gezorgd en geleerd dan hun kind om het door het eindexamen heen te slepen en zich nog maar net groot kunnen houden als de telefonische mededeling dan komt dat het toch niet gelukt is...

Vlaggen bij een eindexamen levert een rollercoaster van emoties op. Er is blijdschap en teleurstelling. Massaal feesten en eenzaam verwerken. Gemis om wat niet (meer) is en opwinding over wat komen gaat. Het is afscheid nemen en kennis maken.

Als dit nou een column is waar regelmatig het onderwerp menopauze in al haar facetten aan de orde komt dan hebben de eindexamentijd en de overgang één ding met elkaar gemeen: een nieuwe fase breekt hoe dan ook aan!

Een vriendin zei: "Dat dat allemaal in je opkomt! Kun je niet gewoon blij zijn, een bloemetje brengen, een BBQ aan laten rukken en je een stuk in je kraag drinken?!"
Natuurlijk.
Maar ik heb ook even een paar OK (door Halina Reijn geïntroduceerde term: Ongewild Kinderloos) leeftijdgenoten benaderd voor een rosétje in het park waar we een boom op hebben gezet over het nut van overgangen en afscheid en waar bij fles nummer 3 ons de tranen over de wangen biggelden van verdriet én plezier (zelfs om het etiket van de AH-rosé, waar vanuit een bepaalde hoek op stond "Droge Frans" - stemming stijgt/niveau daalt-momentje).
Toen heb ik thuis braaf en oprecht bij alle blij eindexamenfoto's 'vind ik leuk' gedrukt, mijn laptop dicht geklapt en ben ik overgegaan tot de orde van de dag.

Xoxo, Nannet

©Nannet van der Ham
Dit is een column uit de bundel Proudwoman-on-the-Go (eBoek & paperback).
Eerder verschenen Nannets columns op de website www.proudmom.nl

Nannet (1962) is een proud woman, altijd on-the-Go. Een motivator en inspirator.
Zij is moeder van een zoon (31) en dochter (28), is twee keer getrouwd, twee keer gescheiden en woont afwisselend in de bossen en vlakbij de zee.